

Παλαιά Διαθήκη, Ελληνισμός και Χριστιανισμός (Ιπποκράτης Ταυλάριος, Μαθηματικός, Θεολόγος, μάστερ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Βιώνουμε τα τελευταία χρόνια μια νεοειδωλολατρική πολεμική εναντίον του Χριστιανισμού. Αυτή η πολεμική φτάνει να λοιδορεί την ιστορική πορεία της Εκκλησίας, και να παρουσιάζει ως βάρβαρη την μαρτυρική φύση της. Κατηγορείται λοιπόν ο Χριστιανισμός, ότι εξαφάνισε βίαια τον ελληνισμό. Μία ακόμη κατηγορία που εκτοξεύεται είναι ότι αυτός, αποτελεί συνέχεια του Ιουδαϊσμού, εισάγοντας ξένα στοιχεία στην θρησκευτική ζωή των Ελλήνων.

Όσον αφορά το πρώτο σκέλος αυτών των κατηγοριών, θα πούμε επιγραμματικώς και μόνο, πως οι Πατέρες της Εκκλησίας, όχι μόνο δεν θέλησαν να εξαφανίσουν, αλλά και ότι είναι αυτοί που διέσωσαν με τις εργασίες τους πλήθος αρχαίων ελληνικών κειμένων που θα είχαν για πάντα εξαφανιστεί (π.χ. Μέγας Βασίλειος,

Γρηγόριος Θεολόγος, Μέγας Φώτιος κ.α.). Όσον αφορά την αρχαία ελληνική γλώσσα, ας μην ξεχνάμε πως η μόνη δημόσια χρήση της εδώ και αιώνες είναι μέσα από την λατρεία της Εκκλησίας. Ας αναλογιστούμε στους σκοτεινούς χρόνους της Τουρκοκρατίας, τι μοίρα θα είχε η ίδια η ελληνική γλώσσα εάν δεν την χρησιμοποιούσε η Εκκλησία. Το πιθανότερον θα είχε εξαφανιστεί.

Στο δεύτερο σκέλος θα μιλήσουμε για την σχέση της Παλαιάς Διαθήκης με τον ελληνισμό. Ας κάνουμε μια μικρή παρέκβαση πρώτα. Βιώνουμε τα τελευταία έτη, στο ίδιο πλαίσιο με τις προηγούμενες κατηγορίες, μια ακόμα ύπουλη τάση. Να απαξιώνεται και να πολεμείται η Παλαιά Διαθήκη, στη σχέση της όχι μόνο με τον ελληνισμό, αλλά και στη σχέση της με την Εκκλησία, αναβιώνοντας απορριπτέες γνωστικές αντιλήψεις. Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, διάβαζε τους προφήτες, δηλαδή Παλαιά Διαθήκη. Ο Απόστολος Παύλος, δεν περνάν δύο σειρές από τις επιστολές του, χωρίς να αναφέρει τα σωτηριώδη γεγονότα της διαθήκης του Θεού με τον Αβραάμ, της Εξόδου, και της παράδοσης του Νόμου. Δεν νοείται Καινή Διαθήκη άνευ της Παλαιάς. Όποιος απορρίπτει την Παλαιά Διαθήκη λοιπόν, απορρίπτει τον Απόστολο Παύλο, απορρίπτει τον ίδιο τον Χριστό.

Όσον αφορά τώρα την σχέση Παλαιάς Διαθήκης με τον ελληνισμό, ας αναλογιστούμε πως τα ιστορικά γεγονότα των γραφών δεν αφορούν μόνο τον εβραϊκό λαό, αλλά είναι η πρώτη φάση του σχεδίου της θείας οικονομίας για όλη

την οικουμένη.

Ήδη από τα χρόνια που γράφονται τα παλαιότερα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, η πολιτισμική αλληλεπίδραση Ελλήνων και Ιουδαίων, είναι ιστορικά αποδεδειγμένη. Κατά δε τους ελληνιστικούς χρόνους, αυτή η σύμφυσις είναι ολοκληρωτική. Η ελληνική γλώσσα είναι πλέον γλώσσα της καθημερινότητας σε όλη την Παλαιστίνη. Αρκετά από τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης είναι γραμμένα στην ελληνική γλώσσα. Ο ελληνικός τρόπος διαφαίνεται παντού διανθισμένος μέσα σε αυτά τα βιβλία. Όταν διαβάζει κανείς το βιβλίο του Ιώβ, είναι σαν να εισέρχεται στο κλίμα μιας αρχαιοελληνικής τραγωδίας. Η δε μετάφραση των εβδομήκοντα (Ο΄), ουσιαστικώς «ελληνοποιεί» το σύνολο του κανόνα της Π.Δ. Στην πόλη της Αλεξάνδρειας γίνεται εμφανέστερη αυτή η συμπίεση ελληνισμού με τον ιουδαϊσμό. Οι σοφοί Ιουδαίοι της Αλεξάνδρειας, χρησιμοποιούν την ελληνική γλώσσα και μόνο, το ελληνικό πνεύμα, την ελληνική φιλοσοφία και μόνο. Όσον αφορά την σχέση Καινής Διαθήκης και ελληνισμού, είναι ένα διαρκές αντιδάνειο, οι κοινοί τόποι είναι τόσοι πολλοί, που δεν τους χωρούν τόμοι ολόκληροι.

Από αυτή την σχέση αλληλεπίδρασης στο βάθος των αιώνων, μπορούμε να πούμε πως και εμείς οι Έλληνες έχουμε κερδίσει πολλά. Το σημαντικότερο είναι, πως δίνοντας την φιλοσοφία και την επιστήμη, κερδίσαμε την βαθειά θρησκευτικότητα που διέπει ανά τους αιώνες τον ιουδαϊκό λαό. Για τους Ιουδαίους, δεν υπάρχει πράξη, ατομική ή κοινωνική, που να μην αναφέρεται στον Θεό. Η νηστεία επί παραδείγματι, είναι μια λατρευτική πράξη που πρέπει να τηρείται από όλο τον λαό, ως πράξη δοξολογίας στον Θεό, και όχι ένα ατομικό άθλημα. Λυπηρό το γεγονός ότι πλέον σπανίως οι πιστοί χριστιανοί διαβάζουν την Παλαιά Διαθήκη. Φέρνουμε στη μνήμη μας τους παλαιούς ιερείς συχνά να κηρύττουν εισάγοντας στον λόγο τους παλαιοδιαθηκικά γεγονότα, κάτι που στους νεότερους έχει εκλείψει.

Στους χρόνους της γενικότερης σύγχυσης που διανύουμε, κάποιοι αυτοαποκαλούμενοι «αυθεντικοί Έλληνες» υποκινούμενοι από νεοειδωλοατρικές ιδέες, οι «συνεχιστές του τεμαχισμού της ιστορικής μας σάρκας» κατά τον π. Γεώργιο Μεταλληνό, ζητούν να αφαιρεθούν τα εβραϊκά στοιχεία από την πίστη του Έλληνα. Αυτές τις θεωρούμε απόψεις βίαιες, αντίχριστες και καθαρά ανιστόρητες, σε σχέση με όσα έχουμε ήδη αναφέρει. Ούτως ή άλλως η υπόθεση της Θεολογίας ως συνάντηση με τον Θεό, δεν είναι υπόθεση εθνική ή φυλετική. Η Εκκλησία έχει καταδικάσει από καιρού και συνοδικώ τω τρόπο τον εθνοφυλετισμό.

Εν κατακλείδι, η Παλαιά Διαθήκη και ο ελληνισμός είναι οι δύο πυλώνες στους οποίους στηρίχθηκε ο Χριστιανισμός και η Εκκλησία. Η λεγόμενη σύγκρουση ελληνισμού και χριστιανισμού δεν είναι παρά ένα κατασκευάσμα, ένα μύθευμα που έχει σκοπό να παραπλανήσει τον λαό της εκκλησίας από την αληθινή ευσέβεια. Η γνωριμία με τον πλούτο των γραφών, της ιστορίας και της παράδοσης ως προϋπόθεση της «εν Χριστώ ζωής», αποτελεί ασπίδα πνευματική για κάθε μέλος της Εκκλησίας, και για όλο το σώμα αυτής.